

INDAL

Utsikt från Hallstaberget i Indal med Kävstabron i fonden. Foto Lars-Åke Boman, 1989.

Himmelens lågor har nått horisonten
vid Timrå, där älven går ut ur sin färd
att omslutas, uppgå i havsdjupens milsvida
dånande, virvlande grepp om vår värld.
Kvällen är stilla, vid Skällsta hörs toner
så spröda som klirret från den silverskatt
man funnit i Stige, av vikingar nedgrävd
mähända en farofylld natt.

Tygla din längtan till främmande platser,
se ut över dalgångens skönhet och frid.
Hjälp den att leva trots hotet från storstaden,
växa, förändras, få rum i vår tid.
Så har de menat, de fäder som kämpat
mot nödår och missväxt och skördat sitt lin,
att Indal skall blomstra, av grödor berikas
i solljus och surret från bin.

Här fanns Per Nilsson och Jon Olsson Kuse
med alla de andra, som var före oss
räknande dagarna, anande våren
när isen från stranden med kraft bröt sig loss.
Gården som ligger så helt isolerad
djupt inne i skogen och långt från vår älv
är Gudmundstjärn, skapad av idoga händer,
en gård, som har klarat sig själv.

Låt oss i tacksamhet stilla förundras,
vi bor i en bygd som är sagolikt skön,
och ägna en tanke åt Indal i tiden
varhelst vi har stelnat och hamnat i kön,
där trängsel och olust förtar alla känslor
för dåtid och nutid och själarnas vård.
Må älven på nytt sina barn sluta samman
i Skällsta, i hembygdens gård.

Gunnel Hammarberg, 1987

Dikten publicerades första gången i boken ÅNGERMANLAND MEDELPAD 1990-91,
utgiven av Ångermanlands och Medelpads Hembygdsförbund.